

ПРИМІТКИ ДО ПАКЕТУ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ
за період, що закінчився 31 грудня 2019 року
(в тисячах гривень)

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ
«АЛАН - РЕЄСТР»

1. ЗАГАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ

Дана фінансова звітність ТОВ «Алан-Реєстр» (надалі –Товариство) за період, що закінчився 31 грудня 2019 року, затверджена до випуску відповідно до рішення Директора від 23 березня 2019 р.

Повне найменування акціонерного товариства: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «АЛАН – РЕЄСТР».

Товариство є приватним акціонерним товариством, що зареєстрована та діє на території України. Юридична та фактична адреса Товариства: 18036, м. Черкаси, вул. Смілянська, 145

Основним напрямком діяльності Товариства Посередництво за договорами по цінних паперах або товарах за КВЕД - 66.12

Станом на 31 грудня 2019 року, кінцевою контролюючою стороною Товариства є загальні збори засновників Товариства.

2. ЗДАТНІСТЬ ПРОДОВЖУВАТИ ДІЯЛЬНІСТЬ НА БЕЗПЕРЕРВНІЙ ОСНОВІ

Українська економіка, хоч і вважається ринковою, однак продовжує демонструвати певні характеристики, властиві економіці перехідного періоду. Ці характеристики включають, але не обмежуються, низький рівень ліквідності на ринках капіталу, високі темпи інфляції, існування валютного контролю, який робить національну валюту неліквідною за межами території України. Стабільність української економіки в значній мірі залежатиме від політики та дій уряду щодо адміністративних, правових та економічних реформ. Як наслідок, операції в Україні пов'язані з ризиками, які не є типовими для розвинених ринків.

Політична і соціальна напруженість, яка виникла в Україні призвела до зниження валового внутрішнього продукту, нестабільності на ринках капіталу, суттєвого погіршення ліквідності в банківському секторі та погіршенню умов кредитування. У той час як українським урядом приймаються стабілізаційні заходи, спрямовані на підтримку банківського сектору та забезпечення ліквідності українських банків і компаній, існує невизначеність щодо можливості доступу до джерел капіталу та його вартості для Товариства та його контрагентів, що може вплинути на фінансове становище Товариства, результати її діяльності та економічні перспективи.

В той час, коли керівництво вважає, що воно вживає відповідні заходи для підтримання стійкості й зростання бізнесу Товариства в поточних умовах, непередбачене подальше погіршення в описаних вище сферах може негативно вплинути на результати діяльності Товариства та її фінансове становище в мірі, яка в даний час не може бути визначена.

Припущення про безперервність діяльності

Фінансова звітність Товариства підготовлена виходячи з припущення безперервності діяльності, відповідно до якого реалізація активів і погашення зобов'язань відбувається в ході звичайної діяльності. Фінансова звітність не включає коригування, які необхідно було б провести в тому випадку, якби Товариство не могло продовжити подальше здійснення фінансово-господарської діяльності відповідно до принципів безперервності діяльності.

3. ОСНОВИ ПІДГОТОВКИ ПРОМІЖНОЇ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Заява про відповідність

Фінансова звітність Товариства підготовлена у відповідності з вимогами Міжнародних Стандартів Фінансової Звітності (далі - МСФЗ).

Основа складання фінансової звітності

Ця фінансова звітність була підготовлена відповідно до принципу оцінки за первісною (історичною) вартістю.

Ні учасники Товариства, ні інші особи не мають права вносити зміни до цієї фінансової звітності після її затвердження до випуску.

Звітним періодом, за який формується фінансова звітність, вважається календарний рік, тобто період з 01 січня по 31 грудня 2019 року.

Достовірне подання та відповідність МСФЗ

Фінансова звітність Товариства є фінансовою звітністю загального призначення, яка сформована з метою достовірно подання фінансового стану, фінансових результатів діяльності та грошових потоків Товариства для задоволення інформаційних потреб широкого кола користувачів при прийнятті ними економічних рішень.

Концептуальною основою фінансової звітності Товариства за рік, що закінчився 31 грудня 2019 року, є Міжнародні стандарти фінансової звітності (МСФЗ), включаючи Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку (МСБО) та Тлумачення (КТМФЗ, ПКТ), видані Радою з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (РМСБО), в редакції чинній на 1 січня 2019 року, що офіційно оприлюдненні на веб-сайті Міністерства фінансів України.

Підготовлена Товариством фінансова звітність чітко та без будь-яких застережень відповідає всім вимогам чинних МСФЗ з врахуванням змін, внесених РМСБО, дотримання яких забезпечує достовірне подання інформації в фінансовій звітності, а саме, доречної, достовірної, зіставної та зрозумілої інформації.

При формуванні фінансової звітності Товариство керувалося також вимогами національних законодавчих та нормативних актів щодо організації і ведення бухгалтерського обліку та складання фінансової звітності в Україні, які не протирічать вимогам МСФЗ.

Функціональна валюта та валюта подання

Фінансова звітність надана в українській гривні, що є функціональною валютою Товариства. Вся фінансова інформація, надана в українській гривні, заокругляється до найближчої тисячі, якщо не вказано інше.

Операції в інших валютах розглядаються, як операції в іноземній валюті. Операції в іноземній валюті спочатку відображаються у функціональній валюті за курсом НБУ, що діє на дату здійснення операції.

Припущення про безперервність діяльності

Фінансова звітність Товариства підготовлена виходячи з припущення безперервності діяльності, відповідно до якого реалізація активів і погашення зобов'язань відбувається в ході звичайної діяльності. Фінансова звітність не включає коригування, які необхідно було б провести в тому випадку, якби Товариство не могло продовжити подальше здійснення фінансово-господарської діяльності відповідно до принципів безперервності діяльності.

Застосування нових стандартів та інтерпретацій

При підготовці фінансової звітності за період, що закінчився 31 грудня 2019 року, Товариство застосувало всі нові та переглянуті стандарти та інтерпретації, які мають відношення до її операцій та є обов'язковими для застосування при складанні звітності, починаючи з 1 січня 2019 р. Застосування доповнень та змін до стандартів та інтерпретацій, не

призвело до будь-якого впливу на облікову політику, фінансовий стан чи результати діяльності Товариства.

Інформація про зміни в облікових політиках

Товариство обирає та застосовує свої облікові політики послідовно для подібних операцій, інших подій або умов, якщо МСФЗ конкретно не вимагає або не дозволяє визначення категорії статей, для яких інші політики можуть бути доречними.

З 1 січня 2019 року Товариство застосовує МСФЗ 15 «Дохід від договорів з клієнтами». Товариство отримує основний дохід від діяльності з продажу продукції. Застосування МСФЗ 15 «Дохід від договорів з клієнтами» на відображення результатів діяльності не мало суттєвого впливу.

З 1 січня 2018 року МСФЗ 9 «Фінансові інструменти» має нову редакцію, яка серед іншого передбачає зміну підходів до зменшення корисності фінансових інструментів, облікові політики до застосування якого наведені у відповідних розділах цих приміток.

Форма та назви фінансових звітів

Перелік та назви форм фінансової звітності Товариства відповідають вимогам, встановленим НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», та форми Приміток, що розроблені у відповідності до МСФЗ.

Методи подання інформації у фінансових звітах

Згідно МСФЗ та враховуючи НП(С)БО 1 Звіт про сукупний дохід передбачає подання витрат, визнаних у прибутку або збитку, за класифікацією, основою на методі "функції витрат" або "собівартості реалізації", згідно з яким витрати класифікують відповідно до їх функцій як частини собівартості чи, наприклад, витрат на збут або адміністративну діяльність.

Представлення грошових потоків від операційної діяльності у Звіті про рух грошових коштів здійснюється із застосуванням прямого методу, згідно з яким розкривається інформація про основні класи надходжень грошових коштів чи виплат грошових коштів. Інформація про основні види грошових надходжень та грошових виплат формується на підставі облікових записів Товариства.

4. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ

4.1 Облікова політика, викладена нижче, послідовно застосовувалася до всіх періодів, представлених у цій фінансовій звітності.

Визнання є процесом включення до балансу або до звіту про прибутки та збитки статті, яка відповідає визначенню елемента та відповідає критеріям визнання елемента. Критеріями для визнання статті є:

- а) ймовірність надходження до суб'єкта господарювання або вибуття з нього будь-якої майбутньої економічної вигоди, пов'язаної зі статтею;
- б) стаття має собівартість або вартість, яку можна достовірно визначити.

Визнання передбачає словесний опис статті та грошову суму із включенням цієї суми до підсумків балансу та звіту про прибутки та збитки. Статті, які відповідають критеріям визнання, мають відображатися у балансі та звіті про прибутки та збитки. Невизнання таких статей не може бути виправлене шляхом розкриття застосованих облікових політик або за допомогою приміток чи пояснювального матеріалу.

Концепція ймовірності використовується в критеріях визнання і належить до ступеня невизначеності щодо надходження або вибуття майбутніх економічних вигід, пов'язаних зі статтею. Ця концепція відповідає невизначеності, що характеризує середовище. Оцінка ступеня невизначеності стосовно отримання майбутніх економічних вигід робиться на основі свідчення, яке є наявним на момент складання фінансових звітів.

4.1 Основа (основи) оцінки, які застосовуються при складанні фінансової звітності

Фінансова звітність готується на основі історичної собівартості, за винятком:

- оцінки за справедливою вартістю основних засобів на дату першого застосування МСФЗ відповідно до МСФЗ 1 «Перше застосування міжнародних стандартів фінансової звітності», коли ця справедлива вартість була використана як доцільна собівартість;
- оцінки за справедливою вартістю окремих фінансових інструментів відповідно до МСФЗ 9 «Фінансові інструменти», з використанням методів оцінки фінансових інструментів, дозволених МСФЗ 13 «Оцінки за справедливою вартістю». Такі методи оцінки включають використання біржових котирувань або даних про поточну ринкову вартість іншого аналогічного за характером інструменту, аналіз дисконтованих грошових потоків або інші моделі визначення справедливої вартості. Передбачувана справедлива вартість фінансових активів і зобов'язань визначається з використанням наявної інформації про ринок і відповідних методів оцінки.

4.2 Валюта подання звітності та функціональна валюта, ступень округлення

Валютою подання фінансової звітності та валютою основного економічного середовища, у якому Товариство здійснює свою діяльність (функціональною валютою) є українська гривня. Цифри у фінансовій звітності наводяться у тисячах гривень.

4.3 Облікові політики щодо активів, зобов'язань та капіталу

4.3.1. Формування та зміни облікових політик

4.3.1.1. Облікові політики - конкретні принципи, основи, домовленості, правила та практика, застосовані Товариством при складанні та поданні фінансової звітності.

Облікова політика Товариства була розроблена у відповідності до вимог норм Міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ), включаючи Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку (МСБО) та Тлумачення (КТМФЗ, ПКТ), видані Радою з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (РМСБО).

При формуванні норм облікової політики Товариство керувалося також вимогами національних законодавчих та нормативних актів щодо організації і ведення бухгалтерського обліку та складання фінансової звітності в Україні, які не суперечать вимогам МСФЗ.

4.3.1.2. Товариство може змінити облікову політику, тільки якщо зміна:

- а) вимагається МСФЗ, або
- б) приводить до того, що фінансова звітність надає достовірну та доречнішу інформацію про вплив операцій, інших подій або умов на фінансовий стан, фінансові результати діяльності або грошові потоки Товариства.

Не вважається змінами в облікових політиках:

- а) застосування облікової політики до операцій, інших подій або умов, що відрізняються за сутністю від тих, що відбувалися раніше; та
- б) застосування нової облікової політики до операцій, інших подій або умов, які не відбувалися раніше або були несуттєвими.

Зміна в обліковій оцінці - це коригування балансової вартості активу або зобов'язання чи суми періодичного споживання активу, яке є результатом оцінки теперішнього статусу активів

та зобов'язань та пов'язаних з ними очікуваних майбутніх вигід та зобов'язань. Зміни в облікових оцінках є наслідком нової інформації або нових розробок та, відповідно, не є виправленням помилок.

4.3.2. Облікові політики щодо фінансових інструментів

4.3.2.1. Визнання та оцінка фінансових інструментів

Фінансовий інструмент - це будь-який контракт, який приводить до виникнення фінансового активу у одного суб'єкта господарювання та фінансового зобов'язання або інструмента капіталу у іншого суб'єкта господарювання.

Фінансовий актив - це будь-який актив, що є:

- а) грошовими коштами;
- б) інструментом власного капіталу іншого суб'єкта господарювання;
- в) контрактним правом:
 - отримувати грошові кошти або інший фінансовий актив від іншого суб'єкта господарювання, або
 - обмінювати фінансові інструменти з іншим суб'єктом господарювання за умов, які є потенційно сприятливими, або
- г) контрактом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися власними інструментами капіталу суб'єкта господарювання та який є:
 - непохідним інструментом, за який суб'єкт господарювання зобов'язаний або може бути зобов'язаний отримати змінну кількість власних інструментів капіталу, або
 - похідним інструментом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися іншим чином, ніж обміном фіксованої суми грошових коштів або іншого фінансового активу на фіксовану кількість власних інструментів капіталу.

Фінансове зобов'язання - це будь-яке зобов'язання, що є:

- а) контрактним зобов'язанням:
 - надавати грошові кошти або інший фінансовий актив іншому суб'єктові господарювання, або
 - обмінювати фінансові активи або фінансові зобов'язання з іншим суб'єктом господарювання за умов, які є потенційно несприятливими для суб'єкта господарювання, або
- б) контрактом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися власними інструментами капіталу суб'єкта господарювання та який є:
 - непохідним інструментом, за яким суб'єкт господарювання зобов'язаний або може бути зобов'язаний надавати змінну кількість власних інструментів капіталу суб'єкта господарювання, або
 - похідним інструментом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися іншим чином, ніж обмін фіксованої суми грошових коштів або іншого фінансового активу на фіксовану кількість власних інструментів капіталу Товариства.

Інструмент капіталу - це будь-який контракт, який засвідчує залишкову частку в активах Товариства після вирахування всіх його зобов'язань.

Товариство визнає фінансовий актив або фінансове зобов'язання у балансі, коли і тільки коли воно стає стороною контрактних положень щодо фінансового інструмента. Операції з придбання або продажу фінансових інструментів визнаються із застосуванням обліку за датою розрахунку.

Товариство визнає такі категорії фінансових активів:

- фінансові активи, що оцінюються за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку;
- фінансові активи, що оцінюються за амортизованою собівартістю.

Товариство визнає такі категорії фінансових зобов'язань:

- фінансові зобов'язання, оцінені за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку;
- фінансові зобов'язання, оцінені за амортизованою собівартістю.

Під час первісного визнання фінансового активу або фінансового зобов'язання Товариство оцінює їх за їхньою справедливою вартістю плюс операційні витрати, які безпосередньо належить до придбання або випуску фінансового активу чи фінансового зобов'язання.

Під час первісного визнання фінансового активу або фінансового зобов'язання Товариство оцінює їх за їхньою справедливою вартістю плюс або мінус, у випадку фінансового активу або фінансового зобов'язання, що оцінюється не за справедливою вартістю з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку, витрати на операцію, які прямо відносяться до придбання або випуску фінансового активу чи фінансового зобов'язання.

За строком виконання фінансові активи та фінансові зобов'язання поділяються на поточні/короткострокові (зі строком виконання зобов'язань до 12 місяців) та довгострокові (зі строком виконання зобов'язань більше 12 місяців).

Облікова політика щодо подальшої оцінки фінансових інструментів розкривається нижче у відповідних розділах облікової політики.

4.3.2.2. Дебіторська заборгованість

Дебіторська заборгованість – це фінансовий актив, який являє собою контрактне право отримати грошові кошти або інший фінансовий актив від іншого суб'єкта господарювання.

Дебіторська заборгованість визнається у звіті про фінансовий стан тоді і лише тоді, коли Товариство стає стороною контрактних відношень щодо цього інструменту. Первісна оцінка дебіторської заборгованості здійснюється за справедливою вартістю, яка дорівнює вартості погашення, тобто сумі очікуваних контрактних грошових потоків на дату оцінки.

Поточну дебіторську заборгованість без встановленої ставки відсотка Товариство оцінює за сумою первісного рахунку фактури, якщо вплив дисконтування є несуттєвим.

Після первісного визнання подальша оцінка довгострокової дебіторської заборгованості, що є суттєвою за рівнем суттєвості прийнятим до пакету фінансової звітності, здійснюється за амортизованою собівартістю із застосуванням методу ефективного відсотка.

Якщо є об'єктивне свідчення того, що відбувся збиток від зменшення корисності, балансова вартість активу зменшується на суму таких збитків із застосуванням рахунку резервів.

Резерв на покриття збитків від зменшення корисності визначається як різниця між балансовою вартістю та теперішньою вартістю очікуваних майбутніх грошових потоків. Визначення суми резерву на покриття збитків від зменшення корисності відбувається на основі аналізу дебіторів та відображає суму, яка, на думку керівництва, достатня для покриття понесених збитків. Для фінансових активів, які є істотними, резерви створюються на основі індивідуальної оцінки окремих дебіторів. Фактори, які Товариство розглядає при визначенні того, чи є у нього об'єктивні свідчення наявності збитків від зменшення корисності, включають інформацію про тенденції непогашення заборгованості у строк, ліквідність, платоспроможність боржника, негативні економічні умови у галузі або географічному регіоні.

Якщо дебіторська заборгованість не була погашена на протязі 3-х років, тоді резерв на покриття збитків має бути 100% від такої дебіторської заборгованості.

Сума збитків визнається у прибутку чи збитку. Якщо в наступному періоді сума збитку від зменшення корисності зменшується і це зменшення може бути об'єктивно пов'язаним з подією, яка відбувається після визнання зменшення корисності, то попередньо визнаний збиток від зменшення корисності сторнується за рахунок коригування резервів. Сума сторнування визнається у прибутку чи збитку. У разі неможливості повернення дебіторської заборгованості вона списується за рахунок створеного резерву на покриття збитків від зменшення корисності.

Дебіторська заборгованість може бути нескасовно призначена як така, що оцінюється за справедливою вартістю з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку, якщо таке призначення усуває або значно зменшує невідповідність оцінки чи визнання (яку інколи називають «неузгодженістю обліку»), що інакше виникне внаслідок оцінювання активів або зобов'язань чи визнання прибутків або збитків за ними на різних підставах.

Подальша оцінка дебіторської заборгованості здійснюється за справедливою вартістю, яка дорівнює вартості погашення, тобто сумі очікуваних контрактних грошових потоків на дату оцінки.

Грошові потоки, пов'язані з короткостроковою дебіторською заборгованістю, не дисконтують, якщо вплив дисконтування є несуттєвим.

У разі змін справедливої вартості дебіторської заборгованості, що мають місце на звітну дату, такі зміни визнаються у прибутку (збитку) звітного періоду.

4.3.2.3. Фінансові активи, що оцінюються за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку

До фінансових активів, що оцінюються за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку, відносяться акції та паї (частки) господарських товариств.

Після первісного визнання Товариство оцінює їх за справедливою вартістю.

Справедлива вартість акцій, які внесені до біржового списку, оцінюється за біржовим курсом організатора торгівлі.

Якщо акції мають обіг більш як на одному організаторі торгівлі, при розрахунку вартості активів такі інструменти оцінюються за курсом на основному ринку для цього активу або, за відсутності основного ринку, на найсприятливішому ринку для нього. За відсутності свідчень на користь протилежного, ринок, на якому Товариство зазвичай здійснює операцію продажу активу, приймається за основний ринок або, за відсутності основного ринку, за найсприятливіший ринок.

При оцінці справедливої вартості активів застосовуються методи оцінки вартості, які відповідають обставинам та для яких є достатньо даних, щоб оцінити справедливу вартість, максимізуючи використання доречних відкритих даних та мінімізуючи використання закритих вхідних даних.

Оцінка акцій, що входять до складу активів Товариства та перебувають у біржовому списку організатора торгівлі і при цьому не мають визначеного біржового курсу на дату оцінки, здійснюється за останньою балансовою вартістю.

Для оцінки акцій, що входять до складу активів Товариства та не перебувають у біржовому списку організатора торгівлі, та паїв (часток) господарських товариств за обмежених обставин наближеною оцінкою справедливої вартості може бути собівартість. Це може бути тоді, коли наявної останньої інформації недостатньо, щоб визначити справедливу вартість, або коли існує широкий діапазон можливих оцінок справедливої вартості, а собівартість є найкращою оцінкою справедливої вартості у цьому діапазоні.

Якщо є підстави вважати, що балансова вартість суттєво відрізняється від справедливої, Товариство визначає справедливу вартість за допомогою інших методів оцінки. Відхилення можуть бути зумовлені значними змінами у фінансовому стані емітента та/або змінами

кон'юнктури ринків, на яких емітент здійснює свою діяльність, а також змінами у кон'юнктурі фондового ринку.

Справедлива вартість акцій, обіг яких зупинено, у тому числі цінних паперів емітентів, які включені до Списку емітентів, що мають ознаки фіктивності, визначається із урахуванням наявності строків відновлення обігу таких цінних паперів, наявності фінансової звітності таких емітентів, результатів їх діяльності, очікування надходження майбутніх економічних вигід.

4.3.2.4. Фінансові активи, що оцінюються за амортизованою собівартістю

До фінансових активів, що оцінюються за амортизованою собівартістю, Товариство відносить облігації та векселі. Після первісного визнання Товариство оцінює їх за амортизованою собівартістю, застосовуючи метод ефективного відсотка, за вираховуванням збитків від знецінення, якщо вони є.

4.3.2.5. Зобов'язання, кредити банків

Поточні зобов'язання – це зобов'язання, які відповідають одній або декільком із нижченаведених ознак:

- Товариство сподівається погасити зобов'язання або зобов'язання підлягає погашенню протягом дванадцяти місяців після звітного періоду;

- Товариство не має безумовного права відстрочити погашення зобов'язання протягом щонайменше дванадцяти місяців після звітного періоду.

Поточні зобов'язання визнаються за умови відповідності визначенню і критеріям визнання зобов'язань.

Кредиторська заборгованість визнається як зобов'язання тоді, коли Товариство стає стороною договору та, внаслідок цього, набуває юридичне зобов'язання сплатити грошові кошти.

Поточну кредиторську заборгованість без встановленої ставки відсотка Товариство оцінює за сумою первісного рахунку фактури, якщо вплив дисконтування є несуттєвим.

Первісно кредити банків визнаються за справедливою вартістю, яка дорівнює сумі надходжень мінус витрати на проведення операції. У подальшому суми фінансових зобов'язань відображаються за амортизованою вартістю за методом ефективною ставки відсотку, та будь-яка різниця між чистими надходженнями та вартістю погашення визнається у прибутках чи збитках протягом періоду дії запозичень із використанням ефективною ставки відсотка.

4.3.2.6. Застосування методу ефективного відсотка

Метод ефективного відсотка - це метод обчислення амортизованої собівартості фінансового активу або фінансового зобов'язання (або групи фінансових активів чи фінансових зобов'язань) та розподілу доходу чи витрат від відсотків на відповідний період.

Ефективна ставка відсотка - це ставка, яка точно дисконтує попередньо оцінені майбутні платежі або надходження грошових коштів протягом очікуваного строку дії фінансового інструмента та, якщо доцільно, протягом коротшого періоду до чистої балансової вартості фінансового активу чи фінансового зобов'язання.

Обчислюючи ефективну ставку відсотка, Товариство має попередньо оцінити грошові потоки, враховуючи всі умови контракту про фінансовий інструмент (наприклад, аванси, опціони "кол" та подібні опціони), але не має розглядати майбутні збитки від кредитів.

Обчислення включає всі гонорари та додаткові комісійні збори, сплачені або отримані сторонами контракту, які є невід'ємною частиною ефективною ставки відсотка, витрати на операції та всі інші премії чи дисконти.

У тих випадках коли неможливо достовірно оцінити грошові потоки або очікуваний строк дії фінансового інструмента (або групи фінансових інструментів), Товариству слід

використовувати контрактні грошові потоки за весь контрактний строк фінансового інструмента (або групи фінансових інструментів).

Справедливу вартість довгострокової позики або дебіторської заборгованості, за якими не нараховуються відсотки, можна оцінити як теперішню вартість усіх майбутніх надходжень грошових коштів, дисконтованих із застосуванням переважної ринкової ставки (переважних ринкових ставок) відсотка на подібний інструмент (подібний за валютою, строком, типом ставки відсотка та іншими ознаками) з подібним показником кредитного рейтингу.

Для визначення переважної ринкової ставки (справедливої процентної ставки або номінальної ставки відсотка) враховується усереднений показник процентних ставок за попередні 12-ть місяців, наведених на офіційному сайті Національного банку України у розділі «Грошово-кредитна та фінансова статистика»¹.

Грошові потоки, пов'язані з короткостроковою дебіторською заборгованістю, не дисконтують, якщо вплив дисконтування є несуттєвим.

4.3.2.7. Згортання фінансових активів та зобов'язань

Фінансові активи та зобов'язання згортаються, якщо Товариство має юридичне право здійснювати залік визнаних у балансі сум і має намір або зробити взаємозалік, або реалізувати актив та виконати зобов'язання одночасно.

4.3.2.8. Грошові кошти та їхні еквіваленти

Грошові кошти складаються з готівки в касі та коштів на поточних рахунках у банках.

Еквіваленти грошових коштів – це короткострокові, високоліквідні інвестиції, які вільно конвертуються у відомі суми грошових коштів і яким притаманний незначний ризик зміни вартості. Інвестиція визначається зазвичай як еквівалент грошових коштів тільки в разі короткого строку погашення, наприклад, протягом не більше ніж три місяці з дати придбання.

Грошові кошти та їх еквіваленти можуть утримуватися, а операції з ними проводяться в національній валюті та в іноземній валюті.

Іноземна валюта – це валюта інша, ніж функціональна валюта.

Грошові кошти та їх еквіваленти визнаються за умови відповідності критеріям визнання активами.

Первісна та подальша оцінка грошових коштів та їх еквівалентів здійснюється за справедливою вартістю, яка дорівнює їх номінальній вартості.

Первісна та подальша оцінка грошових коштів та їх еквівалентів в іноземній валюті здійснюється у функціональній валюті за офіційними курсами Національного банку України (НБУ).

У разі обмеження права використання коштів на поточних рахунках в у банках (наприклад, у випадку призначення НБУ в банківській установі тимчасової адміністрації) ці активи можуть бути класифіковані у складі непоточних активів. У випадку прийняття НБУ рішення про ліквідацію банківської установи та відсутності ймовірності повернення грошових коштів, визнання їх як активу припиняється і їх вартість відображається у складі збитків звітного періоду.

4.3.3. Облікові політики щодо основних засобів

Товариство визнає матеріальний об'єкт основним засобом, якщо він утримується з метою використання у процесі своєї діяльності, надання послуг, або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) якого більше одного року.

¹ - посилання на офіційний сайт НБУ: https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=27843415&cat_id=44578#1

Основні засоби вартістю до **6000 грн.** визнаються малоцінними необоротними матеріальними активами, вартість яких вважається несуттєвою статтею та визнається у складі поточних витрат періоду на центрах обліку витрат у відповідності з призначенням їх використання.

Первісно Товариство оцінює основні засоби за собівартістю. Товариство здійснило оцінку основних засобів за справедливою вартістю на дату переходу на МСФЗ та використовує цю справедливу вартість як доцільну собівартість основних засобів на цю дату.

У подальшому основні засоби оцінюються за моделлю обліку за їх собівартістю, тобто за собівартістю мінус будь-яка накопичена амортизація та будь-які накопичені збитки від зменшення корисності.

Товариство не визнає в балансовій вартості об'єкта основних засобів витрати на щоденне обслуговування, ремонт та технічне обслуговування об'єкта. Ці подальші витрати визнаються в прибутку чи збитку періоду, коли вони були понесені, за винятком випадків, якщо такі подальші витрати мають бути визнані у складі балансової вартості поліпшеного об'єкта основних засобів (капіталізовані), тобто коли задовольняють критеріям визнання активу:

- якщо такі подальші витрати призводять до збільшення майбутніх економічних вигід; та

- вартість таких витрат може бути достовірно визначена.

Висновки щодо відповідності критеріям визнання активу наводяться у актах типової форми ОЗ або у інших первинних (розпорядчих) документах, складених за результатами понесення таких подальших витрат.

Кожну частину об'єкта основних засобів, собівартість якої є суттєвою стосовно загальної собівартості об'єкта, слід амортизувати окремо.

Товариством для нарахування амортизації основних засобів застосовуються:

- прямолінійний метод для всіх об'єктів основних засобів переданих в оренду;

- метод зменшення залишку для всіх об'єктів основних засобів, крім тих, до яких не застосовується прямолінійний метод.

Амортизація основних засобів провадиться до досягнення залишкової вартості об'єктом його ліквідаційної вартості та на протязі строку, який встановлюється розпорядчими документами чи у акті введення в експлуатацію типової форми ОЗ.

Амортизаційні відрахування за кожен період слід визнавати у прибутку чи збитку, якщо вони не включені до балансової вартості іншого активу.

Ліквідаційну вартість та строк корисної експлуатації активу слід переглядати принаймні на кінець кожного фінансового року та, якщо очікування відрізняються від попередніх оцінок, зміну (зміни) слід відображати як зміну в обліковій оцінці.

Амортизацію активу починають, коли він стає придатним для використання, тобто коли він доставлений до місця розташування та приведений у стан, у якому він придатний до експлуатації у спосіб, визначений управлінським персоналом.

Амортизацію активу припиняють на одну з двох дат, яка відбувається раніше: на дату, з якої актив класифікують як утримуваний для продажу, або на дату, з якої припиняють визнання активу. Отже, амортизацію не припиняють, коли актив не використовують або він вибуває з активного використання, доки актив не буде амортизований повністю.

Для обліку основних засобів використовуються наступні групи та мінімальні строки корисного використання в розрізі груп та ліквідаційна вартість.

Групи	Мінімальний строк корисного використання,	Ліквідаційна вартість, грн.
-------	---	-----------------------------

ТОВ «Алан-Реєстр»
 ПРИМІТКИ ДО ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ
 СТАНОМ НА 31 ГРУДНЯ 2019 РОКУ
 (у тисячах українських гривень)

	років	
група 1 - земельні ділянки	-	-
група 3 – будівлі	20	5000
Споруди	15	5000
передавальні пристрої	10	5000
група 4 - машини та обладнання	5	Якщо вартість зарахування на баланс більшу 10 тис.грн., то ліквідаційна становить 500 грн., для інших 1 грн.
З них:		
електронно-обчислювальні машини, інші машини для автоматичного оброблення інформації, пов'язані з ними засоби зчитування або друку інформації, пов'язані з ними комп'ютерні програми (крім програм, витрати на придбання яких визнаються роялті, та/або програм, які визнаються нематеріальним активом), інші інформаційні системи, комутатори, маршрутизатори, модулі, модеми, джерела безперебійного живлення та засоби їх підключення до телекомунікаційних мереж, телефони (в тому числі стільникові), мікрофони і рації, вартість яких перевищує 6000 гривень	2	Якщо вартість зарахування на баланс більшу 10 тис.грн., то ліквідаційна становить 500 грн., для інших 1 грн.
група 5 - транспортні засоби	5	1000
група 6 - інструменти, прилади, інвентар, меблі	4	1
група 9 - інші основні засоби	12	1

Капітальні вкладення в орендовані приміщення амортизуються протягом терміну їх корисного використання. Амортизацію активу починають, коли він стає придатним для використання. Амортизацію активу припиняють на одну з двох дат, яка відбувається раніше: на дату, з якої актив класифікують як утримуваний для продажу, або на дату, з якої припиняють визнання активу.

При переоцінці основних засобів будь-яку суму накопиченої амортизації на дату переоцінки зазвичай розглядають за допомогою «методу зменшення амортизації», тобто коли суму накопиченої амортизації виключають з валової балансової вартості активу, а чисту вартість перераховують до переоціненої вартості активу. Цей метод обов'язково застосовується для будівель. Також дозволяється й застосування методу індексів (коефіцієнту переоцінки).

Дооцінку, що входить до власного капіталу об'єкта основних засобів, переноситься до нерозподіленого прибутку, коли припиняється визнання активу. Це може бути пов'язано з переносом усієї дооцінки, коли актив вибуває з використання або ліквідується. Перенесення з дооцінки до нерозподіленого прибутку не здійснюється через прибуток або збиток.

4.3.4. Облікові політики щодо нематеріальних активів

Нематеріальний актив - немонетарний актив, який не має фізичної субстанції та може бути ідентифікований.

Нематеріальний актив визнається, якщо виконуються наступні критерії:

а) актив є ідентифікований, тобто якщо він:

- може бути відокремлений, тобто його можна відокремити або відділити від Товариства і продати, передати, ліцензувати, здати в оренду або обміняти індивідуально або разом з пов'язаним з ним контрактом, ідентифікованим активом чи зобов'язанням, незалежно від того, чи має Товариство намір зробити це; або

- виникає внаслідок договірних або інших юридичних прав, незалежно від того, чи можуть вони бути передані або відокремлені від Товариства або ж від інших прав та зобов'язань.

б) актив є контрольований Товариством у результаті минулих подій;

в) від активу очікують надходження майбутніх економічних вигід до Товариства;

г) вартість активу можна оцінити достовірно.

Нематеріальний актив слід первісно оцінювати за собівартістю.

Витрати на придбання окремо придбаного нематеріального активу містять:

- ціну його придбання, включаючи ввізне мито та невідшкодовувані податки на придбання після вирахування торгівельних та інших знижок; та

- будь-які витрати, які можна прямо віднести до підготовки цього активу для використання за призначенням.

Для оцінки відповідності внутрішньо генерований нематеріального активу критеріям визнання, Товариство класифікує генерування активу на:

а) етап дослідження; та

б) етап розробки.

Витрати понесені на етапі дослідження (дослідження внутрішнього проекту) не визнаються у складі нематеріального активу, ці витрати слід визнавати як витрати у періоді їхнього понесення.

Витрати понесені на етапі розробки (розробки внутрішнього проекту), слід визнавати у складі нематеріального активу, якщо і тільки якщо Товариство може довести все, що зазначено нижче:

- технічну можливість завершити створення нематеріального активу так, щоб він був придатний до використання або продажу;

- свій намір завершити створення нематеріального активу та використовувати або продати його;

- свою здатність використовувати або продати нематеріальний актив;

- майбутній нематеріальний актив генеруватиме ймовірні майбутні економічні вигоди;

- наявність відповідних технічних, фінансових та інших ресурсів для завершення розробки та використання чи продажу нематеріального активу;

- свою здатність достовірно оцінити видатки, які відносяться до нематеріального активу протягом його розробки.

Внутрішньо генеровані бренди, заголовки, назви видань, переліки клієнтів та інші подібні своєю сутністю об'єкти не визнаються як нематеріальні активи.

До компонентів собівартості внутрішньо генерованого нематеріального активу не входять:

- видатки на продаж, адміністративні та інші загальні накладні видатки, якщо їх не можна прямо віднести до підготовки активу для використання;

- ідентифіковані недоліки та початкові операційні збитки, що їх зазнають до того, як актив досягне запланованої ефективності; та
- видатки на навчання працівників експлуатувати актив.

Після визнання нематеріальні активи обліковуються за моделлю собівартості за вирахованням будь-якої накопиченої амортизації та будь-яких накопичених збитків від зменшення корисності.

Амортизація нематеріальних активів здійснюється із застосування прямолінійного методу.

Амортизацію активу починають, коли він стає придатним для використання у спосіб, визначений управлінським персоналом.

Амортизацію активу припиняють на одну з двох дат, яка відбувається раніше: на дату, з якої актив класифікують як утримуваний для продажу, або на дату, з якої припиняють визнання активу. Отже, амортизацію не припиняють, коли актив не використовують або він вибуває з активного використання, доки актив не буде амортизований повністю.

Ліквідаційну вартість нематеріального активу з визначеним строком корисної експлуатації слід приймати за нуль, за винятком випадків, коли:

- існує зобов'язання третьої сторони придбати актив наприкінці строку його корисної експлуатації, або
- є активний ринок для такого активу та: ліквідаційну вартість можна буде визначити посиланням на цей ринок; та існує висока ймовірність, що такий ринок існуватиме наприкінці строку корисної експлуатації активу.

Термін корисного використання нематеріальних активів визначається по кожному об'єкту окремо в момент його придатності для використання у наказі чи іншому розпорядчому документі.

Нематеріальні активи, які виникають у результаті договірних або інших юридичних прав, амортизуються протягом терміну чинності цих прав.

Для обліку нематеріальних активів використовуються наступні групи та мінімальні строки корисного використання в розрізі груп.

Групи	Мінімальний строк корисного використання, років
група 3 - права на комерційні позначення (права на торговельні марки (знаки для товарів і послуг), комерційні (фірмові) найменування тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роєлті	Відповідно до правовстановлюючого документа
група 5 - авторське право та суміжні з ним права (право на літературні, художні, музичні твори, комп'ютерні програми, програми для електронно-обчислювальних машин, компіляції даних (баз даних), фонограми, відеограми, передач (програми) організацій мовлення тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роєлті	Відповідно до правовстановлюючого документа, але не менш як 2 роки

Якщо відповідно до правовстановлюючого документа строк дії права користування нематеріального активу не встановлено, такий строк корисного використання визначається Товариством самостійно, але не може становити менше 2 та більш 10 років.

Якщо строк корисного використання нематеріального активу не може бути встановлений, тоді амортизація не нараховується, але щороку виконуються процедури тестування активу на ознаки його знецінення (зменшення корисності).

4.3.5. Облікові політики щодо зменшення корисності основних засобів та нематеріальних активів

В кінці кожного звітного періоду Товариство оцінює, чи є якась ознака того, що корисність активу може зменшитися. Якщо хоча б одна з таких ознак існує, Товариству слід оцінити суму очікуваного відшкодування такого активу.

Балансову вартість активу слід зменшувати до суми його очікуваного відшкодування, якщо і тільки якщо сума очікуваного відшкодування активу менша від його балансової вартості. Таке зменшення є збитком від зменшення корисності.

Збиток від зменшення корисності слід негайно визнавати в прибутках чи збитках, якщо актив не обліковують за переоціненою вартістю згідно з іншим стандартом (наприклад, відповідно до моделі переоцінки, наведеної в МСБО 16). Будь-який збиток від зменшення корисності переоціненого активу слід визнавати як зменшення резерву з переоцінки (додаткового капіталу) за цим іншим стандартом.

Після визнання збитку від зменшення корисності нарахування амортизації активу слід коригувати в майбутніх періодах для розподілу переглянутої балансової вартості активу за вирахуванням його ліквідаційної вартості (якщо вона є) на систематичній основі протягом строку корисної експлуатації, що залишається.

Збиток від зменшення корисності, визнаний для активу в попередніх періодах, слід сторнувати, якщо і тільки якщо змінилися попередні оцінки, застосовані для визначення суми очікуваного відшкодування активу з моменту визнання останнього збитку від зменшення корисності.

Якщо це так, то балансову вартість активу слід збільшити до суми його очікуваного відшкодування. Таке збільшення є сторнуванням збитку від зменшення корисності. При цьому збільшена балансова вартість активу внаслідок сторнування збитку від зменшення корисності не повинна перевищувати балансову вартість (за вирахуванням амортизації), яку б визначили, якби збиток від зменшення корисності не визнали для активу в попередні роки.

4.3.6. Облікові політики щодо інвестиційної нерухомості

До інвестиційної нерухомості Товариство відносить нерухомість (землю чи будівлі, або частину будівлі, або їх поєднання), утримувану на правах власності або згідно з угодою про фінансову оренду з метою отримання орендних платежів або збільшення вартості капіталу чи для досягнення обох цілей, а не для:

- використання у виробництві чи при постачанні товарів, при наданні послуг чи для адміністративних цілей, або
- продажу в звичайному ході діяльності.

Інвестиційна нерухомість визнається як актив тоді і тільки тоді, коли:

- є ймовірність того, що Товариство отримає майбутні економічні вигоди, які пов'язані з цією інвестиційною нерухомістю,
- собівартість інвестиційної нерухомості можна достовірно оцінити.

Якщо будівлі включають одну частину, яка утримується з метою отримання орендної плати та другу частину для використання у процесі діяльності Товариства або для адміністративних цілей, в бухгалтерському обліку такі частини об'єкту нерухомості оцінюються та відображаються окремо, якщо вони можуть бути продані окремо.

Якщо окремо не можна продати таку частку, тоді ця нерухомість є інвестиційною, тільки якщо площа в оренді перевищує **50% її загальної площі**.

Первісна оцінка інвестиційної нерухомості здійснюється за собівартістю. Витрати на операцію включаються до первісної вартості. Собівартість придбаної інвестиційної нерухомості включає ціну її придбання та будь-які витрати, які безпосередньо віднесені до придбання. Безпосередньо віднесені витрати охоплюють, наприклад, винагороди за надання професійних юридичних послуг, податки, пов'язані з передачею права власності, та інші витрати на операцію.

Визнання інвестиційної нерухомості слід припиняти (виключати зі звіту про фінансовий стан) при вибутті або коли інвестиційна нерухомість вилучається з використання на постійній основі і не очікується жодних економічних вигід від її вибуття.

4.3.7. Облікові політики щодо непоточних (необоротних) активів, утримуваних для продажу

Непоточний актив – це актив, що не відповідає визначенню поточного активу.

Поточний актив - це актив, який відповідає будь-якому з таких критеріїв:

а) за очікуванням, буде реалізований або призначений для продажу чи споживання в нормальному операційному циклі Товариства;

б) утримується в основному з метою продажу;

в) за очікуванням, буде реалізований протягом дванадцяти місяців після звітного періоду, або

г) є грошовими коштами чи еквівалентом грошових коштів (як визначено в МСБО 7), якщо його обмін або використання для погашення зобов'язання не є обмеженим принаймні протягом дванадцяти місяців після звітного періоду.

Товариство класифікує непоточний актив (або ліквідаційну групу) як утримуваний для продажу, якщо його балансова вартість буде в основному відшкодовуватися шляхом операції продажу, а не поточного використання.

Для цього актив (або ліквідаційна група) має бути придатним для негайного продажу в тому стані, у якому він перебуває на момент продажу, на умовах, яких зазвичай дотримуються при продажі таких активів (або ліквідаційних груп), і цей продаж повинен бути високо ймовірним.

Товариство оцінює непоточний актив (або ліквідаційну групу), класифікований як утримуваний для продажу, за нижчою з оцінок: або за балансовою вартістю, або за справедливою вартістю з вирахуванням витрат на продаж.

Товариство не нараховує амортизацію непоточного активу на час, коли він класифікується як утримуваний для продажу, або коли він є частиною ліквідаційної групи, класифікованої як утримувана для продажу.

На дату складання фінансової звітності непоточні активи (або ліквідаційна група) тестується на знецінення та признається по найменшій з вартостей окремими рядками у Звіті про фінансовий стан Товариства.

Товариство оцінює непоточний актив, який більше не класифікується як утримуваний для продажу (або більше не входить до ліквідаційної групи, класифікованої як утримувана для продажу), за нижчою з оцінок:

- балансової вартості активу (або ліквідаційної групи) до того, як він (або ліквідаційна група) був класифікований як утримуваний для продажу, скоригованої з огляду на амортизацію або переоцінку, які були б визнані, якби актив (або ліквідаційна група) не був би класифікований як такий, що утримується для продажу, або

- суми очікуваного відшкодування на дату подальшого рішення щодо відмови від продажу.

4.3.8. Облікові політики щодо оренди

Фінансова оренда - це оренда, за якою передаються в основному всі ризики та винагороди, пов'язані з правом власності на актив. Товариство як орендар на початку строку оренди визнає фінансову оренду як активи та зобов'язання за сумами, що дорівнюють справедливій вартості орендованого майна на початок оренди або (якщо вони менші за справедливу вартість) за теперішньою вартістю мінімальних орендних платежів.

Мінімальні орендні платежі розподіляються між фінансовими витратами та зменшенням непогашених зобов'язань.

Фінансові витрати розподіляються на кожен період таким чином, щоб забезпечити сталу періодичну ставку відсотка на залишок зобов'язань. Непередбачені орендні платежі відображаються як витрати в тих періодах, у яких вони були понесені.

Політика нарахування амортизації на орендовані активи, що амортизуються, узгоджена із стандартною політикою Товариства щодо подібних активів.

Якщо немає обґрунтованої впевненості в тому, що Товариство, як орендар, отримає право власності наприкінці строку оренди, актив повністю амортизується протягом коротшого з двох строків: строку оренди або строку корисної експлуатації.

Оренда активів, за якою ризики та винагороди, пов'язані з правом власності на актив, фактично залишаються в орендодавця, класифікується як операційна оренда.

Орендні платежі за угодою про операційну оренду визнаються як витрати на прямолінійній основі протягом строку оренди.

Дохід від оренди за угодами про операційну оренду Товариство визнає на прямолінійній основі протягом строку оренди. Затрати, включаючи амортизацію, понесені при отриманні доходу від оренди, визнаються як витрати згідно з іншими визначеними нормами цієї облікової політики.

4.3.9. Облікові політики щодо запасів та витрат

Запаси - це активи, які:

- утримуються для продажу у звичайному ході бізнесу;
- перебувають у процесі виробництва для такого продажу або
- існують у формі основних чи допоміжних матеріалів для споживання у виробничому процесі або при наданні послуг.

Чиста вартість реалізації - попередньо оцінена ціна продажу у звичайному ході бізнесу мінус попередньо оцінені витрати на завершення та попередньо оцінені витрати, необхідні для здійснення продажу.

Запаси оцінюються за меншою з таких двох величин: собівартість та чиста вартість реалізації.

Витрати на придбання запасів складаються з ціни придбання, ввізного мита та інших податків (окрім тих, що згодом відшкодовуються суб'єктові господарювання податковими органами), а також з витрат на транспортування, навантаження і розвантаження та інших витрат, безпосередньо пов'язаних з придбанням готової продукції, матеріалів та послуг. Торговельні

знижки, інші знижки та інші подібні їм статті вираховуються при визначенні витрат на придбання.

Собівартість запасів повинна включати всі витрати на придбання, витрати на переробку та інші витрати, понесені під час доставки запасів до їх теперішнього місцезнаходження та приведення їх у теперішній стан.

Витрати на придбання запасів складаються з ціни придбання, ввізного мита та інших податків (окрім тих, що згодом відшкодовуються суб'єктові господарювання податковими органами), а також з витрат на транспортування, навантаження і розвантаження та інших витрат, безпосередньо пов'язаних з придбанням готової продукції, матеріалів та послуг. Торговельні знижки, інші знижки та інші подібні їм статті вираховуються при визначенні витрат на придбання.

Сума транспортно-заготівельних витрат, що узагальнюється на окремому субрахунку рахунків обліку запасів, щомісячно розподіляється між сумою залишку запасів на кінець звітного місяця і сумою запасів, що вибули (використані, реалізовані, безоплатно передані тощо) за звітний місяць. Сума транспортно-заготівельних витрат, яка відноситься до запасів, що вибули, визначається як добуток середнього відсотка транспортно-заготівельних витрат і вартості запасів, що вибули, з відображенням її на тих самих рахунках обліку, у кореспонденції з якими відображено вибуття цих запасів. Середній відсоток транспортно-заготівельних витрат визначається діленням суми залишків транспортно-заготівельних витрат на початок звітного місяця і транспортно-заготівельних витрат за звітний місяць на суму залишку запасів на початок місяця і запасів, що надійшли за звітний місяць.

Виробнича собівартість продукції (витрати на переробку) охоплює витрати, прямо пов'язані з одиницями виробництва, та включає:

- прямі матеріальні витрати;
- прямі витрати на оплату праці;
- інші прямі витрати;
- змінні загальновиробничі (зміні виробничі накладні) ;
- постійні розподілені загальновиробничі витрати (постійні виробничі накладні).

Розподіл постійних виробничих накладних витрат на витрати, пов'язані з переробкою, базується на нормальній потужності виробничого устаткування.

Нормальна потужність - це очікуваний рівень виробництва, якого можна досягти в середньому протягом кількох періодів або сезонів за звичайних обставин, якщо взяти до уваги зменшення потужності, що виникає в результаті запланованого обслуговування виробництва.

Розрахунок нормальної потужності здійснюється щомісячно або, щонайменше, раз на рік, в рамках функції планування діяльності та затверджується керівником Товариства. По закінченні звітного періоду відділом техніко-економічного аналізу складається довідка про фактичну виробничу потужність (відсоток виконання плану виробництва) в натуральних показниках та передається у бухгалтерську службу Товариства для врахування затвердженого показника нормальної потужності у розрахунку розподілу постійних накладних витрат між:

- витратами виробничою собівартістю (дебет рахунку 23 з кредиту рахунку 91), показник розраховується пропорційно **використаній** нормальній потужності, та

- витратами періоду (дебет рахунку 90 з кредитом рахунку 91), показник розраховується пропорційно **не використаній** нормальній потужності та визнається витратами того періоду, в якому вони понесені.

Оформлення такого розподілу здійснюється щомісяця довідкою бухгалтерії.

Якщо в деяких звітних періодах окремі об'єкти основних засобів зовсім не використовувалися у виробництві, тоді їх амортизація, ремонт та інші подібні витрати відображаються у витратах періоду в повній обсязі, тобто без задіяння вищенаведеного механізму пропорційного розподілу.

Розподіл постійних загальновиробничих витрат не здійснюється, якщо недозавантаженість потужностей складає в межах 10%. В цьому випадку нормальна потужність вважається задіяною, а постійні загальновиробничі витрат формують витрати виробничої собівартості.

Вищезазначений порядок врахування нормальної потужності забезпечує те, що сума постійних накладних витрат, розподілених на кожен одиницю виробництва, та не зростає внаслідок низького рівня виробництва або простоїв.

Змінні виробничі накладні витрати (крім вартість використаних друкарських форм (валів) строком служби менш ніж один рік) та постійні розподілені виробничі накладні витрати розподіляються на кожен одиницю виробництва на основі раціональної та послідовної бази розподілу, тобто для Товариства це - на базі вартості прямих матеріальних витрат (за статтею «Сировина і матеріали») або заробітної плати основних працівників, що включається до виробничої собівартості.

При цьому на виробничу собівартість переноситься частка змінних накладних витрат, що розрахована відповідно до норм. Частка нерозподілених між місяцями використання змінних накладних витрат, до часу їх подальшого використання, не повинна обліковуватися у вартості готової продукції. Допускається організувати облік нерозподіленої їх вартості на балансових рахунках: «Незавершене виробництво» чи «Витрат майбутніх періодів».

Прикладами витрат, які не включаються у собівартість запасів і визнаються як витрати періоду, в якому вони понесені, є такі:

- а) адміністративні витрати, не пов'язані з доставкою запасів до їх теперішнього місцезнаходження та приведенням у теперішній стан, наприклад:
- загальні корпоративні витрати (організаційні витрати, витрати на проведення річних зборів, представницькі витрати тощо);
 - витрати на службові відрядження і утримання апарату управління підприємством та іншого загальногосподарського персоналу;
 - витрати на утримання основних засобів, інших матеріальних необоротних активів загальногосподарського використання (операційна оренда, страхування майна, амортизація, ремонт, опалення, освітлення, водопостачання, водовідведення, охорона);
 - винагороди за професійні послуги (юридичні, аудиторські, з оцінки майна тощо);
 - витрати на зв'язок (поштові, телеграфні, телефонні, телекс, факс тощо);
 - амортизація нематеріальних активів загальногосподарського використання;
 - витрати на врегулювання спорів у судових органах;
 - податки, збори та інші передбачені законодавством обов'язкові платежі (крім податків, зборів та обов'язкових платежів, що включаються до виробничої собівартості продукції, робіт, послуг);
 - плата за розрахунково-касове обслуговування та інші послуги банків, а також витрати, пов'язані з купівлею-продажем валюти;

б) витрати на продаж та витрати на зберігання, крім тих витрат, які зумовлені виробничим процесом і є необхідними для підготовки до наступного етапу виробництва, наприклад:

- витрати пакувальних матеріалів для затарювання готової продукції на складах готової продукції;
 - витрати на ремонт тари;
 - оплата праці та комісійні винагороди продавцям, торговим агентам та працівникам підрозділів, що забезпечують збут;
 - витрати на рекламу та дослідження ринку (маркетинг);
 - витрати на передпродажну підготовку товарів;
 - витрати на відрядження працівників, зайнятих збутом;
 - витрати на утримання основних засобів, інших матеріальних необоротних активів, пов'язаних зі збутом продукції, товарів, робіт, послуг (операційна оренда, страхування, амортизація, ремонт, опалення, освітлення, охорона);
 - витрати на транспортування, перевалку і страхування готової продукції (товарів), транспортно-експедиційні та інші послуги, пов'язані з транспортуванням продукції (товарів) відповідно до умов договору (базису) поставки;
 - витрати на гарантійний ремонт і гарантійне обслуговування;
 - витрати на страхування призначеної для подальшої реалізації готової продукції (товарів), що зберігається на складі підприємства;
 - витрати на транспортування готової продукції (товарів) між складами підрозділів (філій, представництв) підприємства;
 - інші витрати, пов'язані зі збутом продукції, товарів, робіт, послуг;
- в) інші операційні витрати, наприклад:
- витрати на дослідження та розробки;
 - собівартість реалізованих виробничих запасів, яка для цілей бухгалтерського обліку складається з їх облікової вартості та витрат, пов'язаних з їх реалізацією;
 - сума безнадійної дебіторської заборгованості та відрахування до резерву сумнівних боргів;
 - втрати від операційної курсової різниці (тобто від зміни курсу валюти за операціями, активами і зобов'язаннями, що пов'язані з операційною діяльністю підприємства);
 - втрати від знецінення запасів;
 - нестачі й втрати від псування цінностей та понаднормові відходи матеріалів, витрати на оплату праці або інші виробничі витрати;
 - визнані штрафи, пеня, неустойка;
 - витрати на утримання об'єктів соціально-культурного призначення.

Товариство застосовує наступні формули собівартості запасів (методи оцінки вибуття запасів):

- при відпуску у виробництво, продаж та іншому вибутті сировини та матеріалів, основного виду готової продукції застосовується формула розрахунку собівартості "перше надходження - перший видаток" (ФІФО);
- при відпуску у виробництво, продажу та іншому вибутті будівельних матеріалів, запасних частин, палива, малоцінних та швидкозношуваних предметів та інших запасів застосовується конкретна ідентифікація собівартості запасів, тобто це коли конкретні витрати ототожнюються з ідентифікованими одиницями запасів.

Аналітичний облік собівартості продукції здійснюється за методом партійного обліку. Партією вважається випущену продукцію за зміну в розрізі артикулів за характеристикою продукції. Характеристикою вважається малюнок та колір.

До готової продукції крім продукції також належать: клеєні щити; брикети паливні; тирса; тріска; гранули паливні та пиломатеріали.

Витрати – це зменшення економічних вигід протягом облікового періоду у вигляді вибуття чи амортизації активів або у вигляді виникнення зобов'язань, результатом чого є зменшення чистих активів, за винятком зменшення, пов'язаного з виплатами учасникам.

Витрати визнаються у звіті про прибутки та збитки за умови відповідності визначенню та одночасно з визнанням збільшення зобов'язань або зменшення активів.

Витрати негайно визнаються у звіті про прибутки та збитки, коли видатки не надають майбутніх економічних вигід або тоді та тією мірою, якою майбутні економічні вигоди не відповідають або перестають відповідати визнанню як активу у звіті про фінансовий стан.

Витрати визнаються у звіті про прибутки та збитки також у тих випадках, коли виникають зобов'язання без визнання активу.

Витрати, понесені у зв'язку з отриманням доходу, визнаються у тому ж періоді, що й відповідні доходи.

4.3.10. Облікові політики щодо доходів

Дохід – це збільшення економічних вигід протягом облікового періоду у вигляді надходження чи збільшення корисності активів або у вигляді зменшення зобов'язань, результатом чого є збільшення чистих активів, за винятком збільшення, пов'язаного з внесками учасників.

Дохід визнається у звіті про прибутки та збитки за умови відповідності визначенню та критеріям визнання. Визнання доходу відбувається одночасно з визнанням збільшення активів або зменшення зобов'язань.

Дохід від продажу фінансових інструментів, інвестиційної нерухомості або інших активів визнається у прибутку або збитку в разі задоволення всіх наведених далі умов:

- Товариство передало покупцеві суттєві ризики і винагороди, пов'язані з власністю на фінансовий інструмент, інвестиційну нерухомість або інші активи;
- за Товариством не залишається ані подальша участь управлінського персоналу у формі, яка зазвичай пов'язана з володінням, ані ефективний контроль за проданими фінансовими інструментами, інвестиційною нерухомістю або іншими активами;
- суму доходу можна достовірно оцінити;
- ймовірно, що до Товариства надійдуть економічні вигоди, пов'язані з операцією; та
- витрати, які були або будуть понесені у зв'язку з операцією, можна достовірно оцінити.

Дохід від надання послуг відображається в момент виникнення незалежно від дати надходження коштів і визначається, за методом огляду виконаної роботи, виходячи із ступеня завершеності операції з надання послуг на дату балансу.

Дивіденди визнаються доходом, коли встановлено право на отримання коштів.

4.3.11. Облікові політики щодо витрат за позиками та кваліфікаційних активів

Витрати на позики - витрати на сплату відсотків та інші витрати, понесені Товариством у зв'язку із запозиченням коштів.

Кваліфікований актив - це актив, який обов'язково потребує суттєвого періоду для підготовки його до використання за призначенням чи для реалізації. Суттєвим періодом вважається період що перевищує **три місяці**.

Товариство капіталізує витрати на позики, які безпосередньо відносяться до придбання, будівництва або виробництва кваліфікованого активу як частина собівартості цього активу. Товариство визнає інші витрати на позики як витрати в тому періоді, у якому вони були понесені.

Якщо кошти позичені взагалі й використовуються з метою отримання кваліфікованого активу, то суму витрат на позики, яка підлягає капіталізації, слід визначати шляхом

застосування норми капіталізації до витрат на цей актив. Норма капіталізації повинна бути середньозваженою величиною витрат на позики стосовно всіх непогашених позик Товариства протягом цього періоду, а не лише позик, які були здійснені конкретно з метою отримання кваліфікованого активу. Сума витрат на позики, капіталізована Товариством протягом періоду, не повинна перевищувати суму витрат на позики, понесених протягом цього періоду.

Товариство починає капіталізувати витрати на позики як частину собівартості кваліфікованого активу у дату початку капіталізації. Датою початку капіталізації є дата, коли Товариство вперше виконує всі умови, наведені нижче, а саме:

- а) він поніс витрати, пов'язані з активом;
- б) він поніс витрати на позики;
- в) він веде діяльність, необхідну для підготовки активу до його використання за призначенням або продажу.

Товариство призупиняє капіталізувати витрати на позики протягом тривалих періодів, у яких він призупиняє активну розробку кваліфікованого активу. Тривалим періодом вважається період що перевищує **три місяці**.

Проте Товариство не призупиняє капіталізацію витрат на позики протягом періоду, коли він веде значну технічну та адміністративну роботу та у разі тимчасової затримки частини процесу, необхідної для підготовки активу до його передбаченого використання або реалізації.

Товариство припиняє капіталізувати витрати на позики, якщо по суті, вся діяльність, необхідна для підготовки кваліфікованого активу до його передбаченого використання або продажу, завершена.

4.3.12. Облікові політики щодо забезпечень, умовних зобов'язань та умовних активів

Забезпечення - зобов'язання з невизначеним строком або сумою.

Умовне зобов'язання - це:

а) можливе зобов'язання, яке виникає внаслідок минулих подій і існування якого підтвердиться лише після того, як відбудеться або не відбудеться одна чи кілька невизначених майбутніх подій, не повністю контрольованих суб'єктом господарювання, або

б) існуюче зобов'язання, яке виникає внаслідок минулих подій, але не визнається, оскільки:

- немає ймовірності, що вибуття ресурсів, котрі втілюють у собі економічні вигоди, буде необхідним для погашення зобов'язання, або

- суму зобов'язання не можна оцінити достатньо достовірно.

Умовний актив - можливий актив, який виникає внаслідок минулих подій і існування якого підтвердиться лише після того, як відбудеться або не відбудеться одна чи кілька невизначених майбутніх подій, не повністю контрольованих суб'єктом господарювання.

Забезпечення слід визнавати, якщо:

а) суб'єкт господарювання має існуюче зобов'язання (юридичне чи конструктивне) внаслідок минулої події;

б) ймовірно, що вибуття ресурсів, які втілюють у собі економічні вигоди, буде необхідним для виконання зобов'язання;

в) можна достовірно оцінити суму зобов'язання.

У разі невиконання зазначених умов забезпечення не визнається.

Забезпечення створюються для відшкодування наступних (майбутніх) операційних витрат:

- виплату відпусток працівника;
- додаткове пенсійне забезпечення;
- виконання гарантійних зобов'язань;
- реструктуризацію, виконання зобов'язань при припиненні діяльності;
- виконання зобов'язань щодо обтяжливих контрактів тощо.

Залишок забезпечення на виплату відпусток працівникам, у тому числі відрахування на загальнообов'язкове державне соціальне страхування з цих сум, станом на кінець кварталів та звітного року визначається за розрахунком, який базується на кількості днів невикористаної працівниками підприємства щорічної відпустки та середньоденній оплаті праці працівників. Середньоденна оплата праці визначається відповідно до законодавства.

Сума забезпечення на виплату відпусток на кінець кожного місяця у середині кварталу визначається як добуток фактично нарахованої заробітної плати працівникам і відсотка, обчисленого як відношення річної планової суми на оплату відпусток до загального планового фонду оплати праці з урахуванням відповідної суми відрахувань на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Товариством не визнаються у фінансовій звітності умовні зобов'язання та умовні активи, при цьому:

- інформація про умовне зобов'язання розкривається у примітках до фінансової звітності, якщо вибуття ресурсів, які втілюють у собі економічні вигоди, не є віддаленою;
- інформація про умовні активи розкривається у примітках до фінансової звітності, коли надходження економічних вигід є ймовірним.

4.3.13. Облікові політики щодо податку на прибуток

Витрати з податку на прибуток являють собою суму витрат з поточного та відстроченого податків. Поточний податок визначається як сума податків на прибуток, що підлягають сплаті (відшкодуванню) щодо оподаткованого прибутку (збитку) за звітний період. Поточні витрати Товариства за податками розраховуються з використанням податкових ставок, чинних (або в основному чинних) на дату балансу.

Відстрочений податок розраховується за балансовим методом обліку зобов'язань та являє собою податкові активи або зобов'язання, що виникають у результаті тимчасових різниць між балансовою вартістю активу чи зобов'язання в балансі та їх податковою базою.

Відстрочені податкові зобов'язання визнаються, як правило, щодо всіх тимчасових різниць, що підлягають оподаткуванню.

Відстрочені податкові активи визнаються з урахуванням імовірності наявності в майбутньому оподаткованого прибутку, за рахунок якого можуть бути використані тимчасові різниці, що підлягають вирахуванню.

Відстрочені податкові активи та відстрочені податкові зобов'язання розраховуються щоквартально на дату проміжної фінансової звітності та щороку на дату річної фінансової звітності.

Балансова вартість відстрочених податкових активів переглядається на кожну дату й зменшується в тій мірі, у якій більше не існує ймовірності того, що буде отриманий оподаткований прибуток, достатній, щоб дозволити використати вигоду від відстроченого податкового активу повністю або частково.

Відстрочений податок розраховується за податковими ставками, які, як очікується, будуть застосовуватися в періоді реалізації відповідних активів або зобов'язань. Товариство визнає поточні та відстрочені податки як витрати або дохід і включає в прибуток або збиток за звітний період, окрім випадків, коли податки виникають від операцій або подій, які визнаються прямо у власному капіталі або від об'єднання бізнесу.

Товариство визнає поточні та відстрочені податки у капіталі, якщо податок належить до статей, які відображено безпосередньо у власному капіталі в тому самому чи в іншому періоді.

4.3.14. Облікові політики щодо інших активів, зобов'язань та капіталу

Виплати працівникам

Товариство визнає короткострокові виплати працівникам як витрати та як зобов'язання після вирахування будь-якої вже сплаченої суми. Товариство визнає очікувану вартість короткострокових виплат працівникам за відсутність як забезпечення відпусток - під час надання працівниками послуг, які збільшують їхні права на майбутні виплати відпускних.

Пенсійні зобов'язання

Відповідно до українського законодавства, Товариство утримує внески із заробітної плати працівників до Пенсійного фонду. Поточні внески розраховуються як процентні відрахування із поточних нарахувань заробітної платні, такі витрати відображаються у періоді, в якому були надані працівниками послуги, що надають їм право на одержання внесків, та зароблена відповідна заробітна платня.

При виконання розрахунків по пенсійним планам з встановленими виплатами кваліфікований актуарій для здійснення актуарних припущень (розрахунків) залучається з періодичністю раз на рік.

Операції з іноземною валютою

Операції в іноземній валюті обліковуються в українських гривнях за офіційним курсом обміну Національного банку України на дату проведення операцій.

Монетарні активи та зобов'язання, виражені в іноземних валютах, перераховуються в гривню за відповідними курсами обміну НБУ на дату балансу. Немонетарні статті, які оцінюються за історичною собівартістю в іноземній валюті, відображаються за курсом на дату операції, немонетарні статті, які оцінюються за справедливою вартістю в іноземній валюті, відображаються за курсом на дату визначення справедливої вартості. Курсові різниці, що виникли при перерахунку за монетарними статтями, визнаються в прибутку або збитку в тому періоді, у якому вони виникають.

5. ІСТОТНІ ОБЛІКОВІ СУДЖЕННЯ, ОЦІННІ ЗНАЧЕННЯ І ДОПУЩЕННЯ

Підготовка фінансової звітності у відповідності з МСФЗ вимагає від керівництва визначення оцінок та припущень, що впливають на сума активів та зобов'язань, розкриття умовних активів та зобов'язань станом на звітну дату, а також суми доходів та витрат за звітний період. Визначення таких оцінок включає суб'єктивні фактори та залежить від минулого досвіду, поточних та очікуваних економічних умов та іншої доступної інформації. Фактичні результати можуть відрізнитись від визначених оцінок.

Дана фінансова звітність включає оцінки керівництва щодо вартості активів, зобов'язань, сум доходів, видатків та визнання договірних зобов'язань.

Судження щодо операцій, подій або умов за відсутності конкретних МСФЗ

Якщо немає МСФЗ, який конкретно застосовується до операції, іншої події або умови, керівництво Товариства застосовує судження під час розроблення та застосування облікової політики, щоб інформація була доречною для потреб користувачів для прийняття економічних рішень та достовірною, у тому значенні, що фінансова звітність:

- подає достовірно фінансовий стан, фінансові результати діяльності та грошові потоки Товариства;
- відображає економічну сутність операцій, інших подій або умов, а не лише юридичну форму;
- є нейтральною, тобто вільною від упереджень;
- є повною в усіх суттєвих аспектах.

Під час здійснення судження керівництво Товариства посилається на прийнятність наведених далі джерел та враховує їх у низхідному порядку:

- а) вимоги в МСФЗ, у яких ідеться про подібні та пов'язані з ними питання;
- б) визначення, критерії визнання та концепції оцінки активів, зобов'язань, доходів та витрат у Концептуальній основі фінансової звітності.

Під час здійснення судження керівництво Товариства враховує найостанніші положення інших органів, що розробляють та затверджують стандарти, які застосовують подібну концептуальну основу для розроблення стандартів, іншу професійну літературу з обліку та прийняті галузеві практики, тією мірою, якою вони не суперечать вищезазначеним джерелам.

Судження щодо виявлення ознак знецінення активів

На кожен звітну дату Товариство проводить аналіз дебіторської заборгованості, іншої дебіторської заборгованості на предмет наявності ознак їх знецінення. Збиток від знецінення визнається виходячи з власного професійного судження керівництва за наявності об'єктивних даних, що свідчать про зменшення передбачуваних майбутніх грошових потоків за даним активом у результаті однієї або кількох подій, що відбулися після визнання активу.

СЕГМЕНТИ

Товариство скористалося правом не розкривати інформацію по сегментам, оскільки акції Товариства не обертаються на відкритому ринку, а також Товариство зараз не має наміру випускати інструменти будь-якого класу в обіг на відкритому ринку.

6. РОЗКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЇ, ЩО ПІДТВЕРДЖУЄ СТАТТІ, ПОДАНІ У ЗВІТНОСТІ

Розкриття інформації щодо обліку та оцінки активів.

Товариством за період з 01.01.2019 року до 31.12.2019 року використовувались цілком правильні та обґрунтовані принципи здійснення класифікації активів в бухгалтерському обліку. В цілому оцінка активів відбувалась відповідно до Міжнародних стандартів фінансової звітності.

Розкриття інформації щодо обліку нематеріальних активів, основних засобів, інших необоротних матеріальних активів та їх зносу.

Нематеріальні активи Товариства станом на 31.12.2019 року відсутні.

Первісна вартість основних засобів станом на 31 грудня 2019 року на балансі Товариства становлять 746 тис. грн., знос основних засобів вірно відображений у сумі 54 тис. грн., залишкова вартість основних засобів становить 692 тис. грн.

Довгострокові фінансові інвестиції, які обліковуються за методом участі в капіталі інших підприємств станом на 31.12.2019 відсутні.

Інші необоротні активи станом на 31.12.2019 року відображені в сумі 1500 тис. грн.

Розкриття інформації щодо правильності ведення обліку, класифікації та оцінки запасів, незавершеного виробництва та товарів.

Станом на 31.12.2019 року запаси Товариства відсутні.

Розкриття інформації про ведення бухгалтерського обліку дебіторської заборгованості

Аналіз даних дебіторської заборгованості Товариства станом на 31.12.2019 року свідчить, що інвентаризація проведена згідно з чинним законодавством. Поточна дебіторська заборгованість за продукцію, товари, роботи послуги станом на 31.12.2019 року становить 1,0 тис. грн.

Грошові кошти. Касові та банківські операції. Облік розрахунків.

Облік касових та банківських операцій Товариства, відповідає чинному законодавству України. Порушень в обліку валютних цінностей не виявлено. За перевірений період облік розрахунків вівся з дотриманням діючих вимог. Залишки коштів готівки в касі та залишки на розрахунковому рахунку відповідають даним аналітичного обліку, даним касової книги, та даним банківських виписок.

Станом на 31.12.2019 року в балансі Товариства сума грошових коштів та їх еквівалентів в національній валюті становить 14 тис. грн.

Розкриття інформації про класифікацію та оцінку витрат діяльності.

Інші оборотні активи.

Інші оборотні активи Товариства станом на 31.12.2019 р. становлять 5 552 тис. грн.

Витрати майбутніх періодів.

Витрати майбутніх періодів Товариства станом на 31.12.2019 р. відсутні.

Розкриття інформації про відображення зобов'язань у фінансовій звітності

Бухгалтерський облік та оцінка зобов'язань здійснюється відповідно до Міжнародних стандартів фінансової звітності та Інструкції про застосування плану рахунків бухгалтерського обліку № 291. Реальність розміру всіх статей пасиву балансу в частині зобов'язань станом на 31.12.2019 року, а саме - III розділ "Поточні зобов'язання і забезпечення" підтверджуються актами звірки з кредиторами та даними інвентаризації, яка проведена згідно з чинним законодавством. Фактичні дані про зобов'язання Товариства відповідно до Міжнародних стандартів фінансової звітності вірно відображені у сумі 7 тис. грн. у розділі III пасиву балансу станом на 31.12.2019 року та розподілені наступним чином:

- поточна кредиторська заборгованість за розрахунками зі страхування – 1 тис. грн.;
- поточна кредиторська заборгованість за розрахунками з оплати праці – 3 тис. грн.

Інші поточні зобов'язання станом на 31.12.2019 відображені в сумі 3 тис. грн.

Довгострокові зобов'язання станом на 31.12.2019 вірно відображені в сумі 1 тис. грн.

Розкриття інформації про статутний та власний капітал

Аудиторами підтверджується дотримання вимог порядку формування Статутного капіталу; правильність відображення в обліку внесків до Статутного капіталу; порядок ведення аналітичного обліку рахунку 40 «Статутний капітал».

Учасники наділяють Товариство капіталом у розмірі 7 000 000,00 грн. (сім мільйонів гривень 00 копійок), який поділено на частки, що розподіляються між учасниками.

Склад Засновників (Учасників) відповідно до Статуту та їх частка у статутному капіталі ТОВ «АЛАН-РЕЄСТР»:

- БОРТНИК ЮРІЙ ЗІНОВІЙОВИЧ

Адреса засновника: 18029, Черкаська обл., місто Черкаси, Соснівський район, вул. ГАЙДАРА, будинок 13, квартира 93

Розмір внеску до статутного фонду (грн.): 3141250.00

- **БОРТНИК НІНА МИКОЛАЇВНА**
Адреса засновника: 18029, Черкаська обл., місто Черкаси, Соснівський район, вул. ГАЙДАРА, будинок 13, квартира 93
Розмір внеску до статутного фонду (грн.): 3058750.00
- **БОРТНИК ОЛЕНА ЮРІЇВНА**
Адреса засновника: 18029, Черкаська обл., місто Черкаси, Соснівський район, вул. ГАЙДАРА, будинок 13, квартира 93
Розмір внеску до статутного фонду (грн.): 800000.00
- **КІНЦЕВИЙ БЕНЕФЕЦІАРНИЙ ВЛАСНИК(КОНТРОЛЕР) - БОРТНИК НІНА МИКОЛАЇВНА, УКРАЇНА, М. ЧЕРКАСИ ВУЛ. ГАЙДАРА БУД. 13 КВ. 93**
- **КІНЦЕВИЙ БЕНЕФЕЦІАРНИЙ ВЛАСНИК(КОНТРОЛЕР) - БОРТНИК ЮРІЙ ЗІНОВІЙОВИЧ, УКРАЇНА, М. ЧЕРКАСИ ВУЛ. ГАЙДАРА БУД. 13 КВ. 93**

Власний капітал Товариства станом на 31.12.2019 р. становить 7 751 тис. грн. та складається з:

- зареєстрований (пайовий) капітал – 7000 тис. грн.;
- додатковий капітал - 700 тис. грн.;
- нерозподілений прибуток - 51 тис. грн.;

Станом на 01.01.2019 р. нерозподілений прибуток Товариства становив 30 тис. грн. За результатами діяльності в 2019 році Товариством отримано прибуток у розмірі 21 тис. грн. Станом на 31.12.2019 р. нерозподілений прибуток Товариства становив 51 тис. грн.

На нашу думку, інформація про власний капітал достовірно та справедливо відображена у фінансовій звітності і відповідає вимогам відповідно до Міжнародних стандартів фінансової звітності.

Структура власного капіталу Товариства:

Стаття Балансу	Код рядка	На початок звітного року, тис грн.	На кінець звітного року, тис грн.
Зареєстрований (пайовий) капітал	1400	7 000	7 000
Додатковий капітал	1410	-	700
Резервний капітал	1415	-	-
Нерозподілений прибуток (непокритий збиток)	1420	30	51
Неоплачений капітал	1425	-	-
Усього	1495	7 030	7 751

Розкриття інформації про відповідність вартості чистих активів

Балансова вартість чистих активів Товариства (активи за вирахуванням зобов'язань) станом на 31.12.2019 року складають:

Необоротні активи 2 192,0 тис. грн.

7. ФАКТИЧНІ ТА ПОТЕНЦІЙНІ ФІНАНСОВІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Економічна ситуація

Операційна діяльність Товариства здійснюється в Україні. Закони та інші нормативні акти, що впливають на діяльність підприємства в Україні, можуть підлягати змінам за невеликі проміжки часу. Як результат цього, активи та операційна діяльність Товариства можуть підлягати ризику в разі будь-яких несприятливих змін у політичному та економічному середовищі.

Податкова система

На даний момент в Україні діє Податковий кодекс. Він вступив в силу з 1-го січня 2011 року. Даний нормативний документ повністю змінив принцип нарахування податку на прибуток та вніс значні зміни до норм, які регулюють справляння інших податків та обов'язкових платежів. Податки та нарахування, що сплачуються Товариства, включають податок на прибуток, нарахування на фонд заробітної плати, а також інші податки і збори. Також наявна різнополярна судова практика щодо багатьох питань, які виникають в процесі оподаткування. Існують різні точки зору щодо тлумачення правових норм серед державних органів (наприклад, податкової адміністрації і її інспекцій), що викликає загальну невизначеність і створює підстави для конфліктних ситуацій. Правильність складання податкових декларацій, а також інші питання дотримання законодавства (наприклад, питання митного оформлення і валютного регулювання), підлягають перевірці і вивченню з боку ряду контролюючих органів, які в законодавчому порядку уповноважені накладати штрафи і пені в значних об'ємах. Перераховані чинники визначають наявність в Україні податкових ризиків значно суттєвіших, ніж існують в країнах з розвиненішою податковою системою.

Юридичні зобов'язання

В ході звичайної діяльності Товариство має справу з судовими позовами і претензіями. Керівництво вважає, що максимальна відповідальність по зобов'язаннях, які є наслідком таких позовів або претензій, у разі виникнення такої відповідальності, понад вже визнаною у фінансовій звітності, не матиме істотного негативного впливу на фінансовий стан або результати майбутніх операцій Товариства.

Станом на звітні дати Товариство не виступало стороною в жодному судовому процесі.

Пенсійні та інші зобов'язання, пов'язані з виплатою заробітної плати співробітникам

Співробітники Товариства отримують пенсійне забезпечення від Пенсійного фонду, державної української організації, у відповідності з нормативними документами та законами України. Товариство зобов'язане відраховувати визначений відсоток заробітної плати до Пенсійного фонду з метою виплати пенсій. Єдиним зобов'язанням Товариства по відношенню до даного пенсійного плану є відрахування певного відсотку зарплати до Пенсійного фонду.

8. ПОЛІТИКА УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РИЗИКАМИ

Управління ризиками відіграє важливу роль в операційній діяльності Товариства, яке здійснюється в ході постійного процесу оцінки та визначення рівнів ризику, та засновано на системі внутрішнього контролю. В ході процесу стратегічного планування, керівництво Товариства також оцінює ризики ведення діяльності, такі як зміна середовища, технології або зміна галузі. Основні ризики, властиві діяльності Товариства, включають кредитні ризики, ризик ліквідності та ринковий ризик.

Управління капіталом

Завданнями управління капіталом є: забезпечення здатності Товариства продовжувати функціонувати як підприємство, що постійно діє, з метою отримання прибутків, а також забезпечення фінансування операційних потреб, капіталовкладень і стратегії розвитку Товариства. Політика Товариства по управлінню капіталом направлена на забезпечення і підтримку його оптимальної структури з метою зменшення сукупних витрат по залученню капіталу.

Кредитний ризик

Фінансові інструменти, за якими у Товариства може з'явитися значний кредитний ризик, представлені, в основному, торговою та іншою дебіторською заборгованістю, а також грошовими коштами та їх еквівалентами. Грошові кошти розміщуються фінансових установах,

які на період розміщення вважаються достатньо надійними. Керівництво застосовує кредитну політику та здійснює постійний контроль за схильністю до кредитного ризику.

Ризик ліквідності

Ризик ліквідності – це ризик того, що Товариство не зможе виконати свої зобов'язання з виплат при настанні строку їх погашення у звичайних або непередбачених умовах. Зметою управління та мінімізації даного ризику, Товариство веде облік і аналіз вимог і зобов'язань у розрізі контрактних термінів погашення.

Ринковий ризик

Ринковий ризик – це ризик того, що справедлива вартість майбутніх грошових потоків за фінансовими інструментами буде коливатися внаслідок зміни ринкових цін. Ринкові ціни включають в себе наступні ризики: валютний ризик, ризик відсоткової ставки, інший ціновий ризик.

Валютний ризик

Валютний ризик - це ризик, внаслідок якого виникає можливість того, що зміни курсів валют будуть здійснювати негативний вплив на майбутні грошові потоки чи справедливу вартість фінансових інструментів. Значні коливання курсів не можуть значно вплинути на розмір прибутку Товариства.

9. ПОДІЇ ПІСЛЯ ЗВІТНОЇ ДАТИ

Керівництво Товариства не має інформації про суттєві події, що відбулися між звітною датою та датою випуску звітності, які потребують коригування або розкриття.

Керівник

Бортник Ю.З.